

Rapport

Datum: 25 november 2005
Rapportnummer: 2005/363

Klacht

Verzoeker klaagt over het optreden van enkele ambtenaren van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond in de nacht van 13 op 14 oktober 2002, nadat hij en zijn vriend K. door portiers werden geweigerd bij een horecagelegenheid in Rotterdam en zij daarom de politie om hulp hadden gevraagd.

Met name klaagt hij erover dat de beide ter plaatse aanwezige politieambtenaren niet zijn opgetreden tegen de portiers van de horecagelegenheid door wie verzoeker en zijn vriend werden gediscrimineerd.

Verder klaagt hij erover dat één van de ter plaatse verschenen politieambtenaren:

naar haar dienstwapen heeft gegrepen op het moment dat verzoeker als gevolg van een door haar gegeven duw zijn evenwicht kwijtraakte en haar vastgreep;

daarbij heeft geroepen "als jij je handen beweegt dan schiet ik je dood" althans woorden van een gelijke strekking.

Verzoeker klaagt er ten slotte over dat de beheerder van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond zijn schadevergoedingsverzoek in verband met gederfde inkomsten en immateriële schade als gevolg van het optreden van de politie heeft afgewezen.

Beoordeling

Algemeen

Verzoeker en een kennis werd op 14 oktober 2002 kort voor 01.00 uur de toegang tot een bar in de binnenstad van Rotterdam geweigerd. Tijdens de daarop ontstane woordenwisseling tussen verzoeker en zijn kennis enerzijds en de portiers anderzijds kwam er toevallig een politievoertuig langs. Verzoeker heeft toen de aandacht van de twee inzittenden hiervan getrokken. Een van de twee politieambtenaren heeft verzoeker gesommeerd zich uit de buurt van de bar te begeven. Zij heeft haar woorden kracht bijgezet door verzoeker met enige kracht bij de bar vandaan te duwen. Volgens verzoeker zou zij daarbij ook haar vuurwapen op hem hebben gericht. Verzoeker heeft daarop de plaats van het voorval verlaten.

I. Ten aanzien van het optreden tegen discriminatie

1. Verzoeker klaagt er in de eerste plaats over dat de ter plaatse verschenen politieambtenaren niet zijn opgetreden tegen de portiers die hen uit discriminatoire overwegingen niet wilden toelaten tot de bar.

2. Zowel in het kader van de politieklachtprocedure als in het kader van dit onderzoek is van de zijde van de politie aangevoerd dat was gebleken dat verzoeker en zijn kennis de toegang tot de bar was geweigerd omdat zij beiden op de portiers een behoorlijk dronken indruk maakten. Het was dan ook uitsluitend om die reden dat hen de toegang werd ontzegd.

Ook op de beide betrokken politieambtenaren maakten verzoeker en zijn vriend terstond een behoorlijk beschonken indruk. Er was voor de betrokken politieambtenaren dan ook geen reden om de portiers aan te spreken op vermeende discriminatie, aldus de korpsbeheerder.

3. Het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven.

4. In het algemeen onthoudt de Nationale ombudsman zich van het geven van een oordeel over (een onderdeel van) een klacht, als de lezing van verzoeker (op dat punt) lijnrecht staat tegenover de lezing van het bestuursorgaan.

Anders is het echter wanneer aan de ene lezing meer betekenis moet worden toegekend dan aan de andere lezing.

Die situatie doet zich hier voor.

Tegenover de stelling van verzoeker dat de portiers hem en zijn vriend niet in de bar wilden toelaten omdat zij een ander geloof aanhingen dan de portiers, is van de kant van de politie aangevoerd dat de betrokken politieambtenaren van de portiers hadden vernomen dat de kennelijke dronkenschap van verzoeker en zijn kennis aanleiding had gegeven voor de beslissing om hen niet toe te laten in de bar. Daarnaast is van de kant van de politie aangevoerd dat de verzoeker en zijn vriend ook bij de betrokken politieambtenaren dronken waren overgekomen.

Daarnaast heeft de heer K., verzoekers vriend, tegenover een medewerker van de Nationale ombudsman te kennen gegeven dat zij voorafgaand aan het voorval twee horecagelegenheden hadden bezocht alwaar zij enkele glazen bier hadden gedronken, zonder overigens dronken te zijn geworden.

De Nationale ombudsman oordeelt dat de twee ter plaatse verschenen politieambtenaren na de betrokkenen te hebben aangehoord geen reden hadden om aan te nemen dat de weigering van de portiers om verzoeker en zijn vriend binnen te laten mogelijk een andere zou zijn dan de door hen aangevoerde dronkenschap van verzoeker en zijn kennis. De politie treft dan ook geen verwijt voor het feit dat zij de portiers niet hebben aangesproken op mogelijk discriminerend optreden.

Op dit punt is de onderzochte gedraging behoorlijk.

II. Ten aanzien van het bedreigen

1. Ook klaagt verzoeker er over dat één van de ter plaatse aanwezige politieambtenaren hem met haar dienstpistool heeft bedreigd en daarbij heeft gedreigd dat zij hem zou doodschieten als hij zijn handen zou bewegen.

2. De betrokken politieambtenaar heeft met klem ontkend dat zij haar dienstpistool zou hebben getrokken en verzoeker toen zou hebben bedreigd. Ook haar collega Bo. heeft te kennen gegeven dat M. niet haar dienstwapen ter hand heeft genomen en ook geen aanstalten daartoe heeft gemaakt.

Met betrekking tot het door politieambtenaar M. ter hand nemen van haar dienstpistool, heeft de korpsbeheerder zich van een oordeel onthouden. In dit onderzoek heeft de korpsbeheerder over de verbale bedreiging nog opgemerkt dat verzoeker in de politiekachtenprocedure niet hierover heeft geklaagd en dat hij verzoeker dan ook niet ontvankelijk achtte op dit onderdeel.

3. Hiervoor werd al uiteengezet dat de Nationale ombudsman zich in het algemeen onthoudt van het geven van een oordeel over (een onderdeel van) een klacht, als de lezing van verzoeker (op dat punt) lijnrecht staat tegenover de lezing van het bestuursorgaan, tenzij aan de ene lezing meer betekenis moet worden toegekend dan aan de andere lezing. Ook hier doet zich die situatie voor.

Hoewel de korpsbeheerder zich in de politiekachtenprocedure op het punt van het dreigen met het dienstwapen van een oordeel heeft onthouden, is de Nationale ombudsman op dit klachtonderdeel mede naar aanleiding van de verklaring van getuige K., die in het kader van de politiekachtenprocedure kennelijk niet is gehoord, van oordeel dat onvoldoende aannemelijk is geworden dat politieambtenaar M. tijdens haar confrontatie met verzoeker inderdaad haar dienstwapen heeft getrokken en op hem zou hebben gericht.

Getuige K., de kennis van verzoeker, heeft in dit onderzoek verklaard dat hij niet heeft gezien dat M. haar dienstwapen heeft getrokken en ook niet heeft gehoord dat zij verzoeker met de dood heeft bedreigd omdat hij op dat moment van verzoeker en M. stond afgewend.

De Nationale ombudsman acht zeer aannemelijk dat als M. verzoeker inderdaad op de door hem beschreven manier zou hebben bejegend, dit bij de vriend van verzoeker niet onopgemerkt zou zijn gebleven. In elk geval mag worden aangenomen dat verzoeker daarover dan met K. zou hebben gesproken, maar ook daarvan is niet gebleken. De Nationale ombudsman oordeelt derhalve dat in dit geval meer betekenis moet worden toegekend aan de lezing van de beide politieambtenaren dan aan de lezing van verzoeker. Dit klachtonderdeel mist dan ook feitelijke grondslag.

III. Ten aanzien van de schadevergoeding

1. Ten slotte klaagt verzoeker er over dat de beheerder van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond zijn verzoek tot vergoeding van door het politieoptreden geleden schade heeft afgewezen. Verzoeker stelt dat hij door het voorval inkomsten heeft gederfd. Tevens zou hij een geestelijk trauma hebben opgelopen. Hij wenst dan ook vergoeding van zowel materiële als immateriële schade.

2. De korpsbeheerder heeft zich op het standpunt gesteld dat verzoeker zijn verzoek om vergoeding van inkomstenderving op geen enkele manier heeft onderbouwd, terwijl het verzoek om vergoeding van immateriële schade, moet worden afgewezen omdat er naar zijn oordeel geen verband bestaat tussen het voorval en het geestelijk trauma van verzoeker.

3.1. Wanneer een klacht over een besluit van een bestuursorgaan tot afwijzing van een verzoek om schadevergoeding niet kan worden onderworpen aan het oordeel van de bestuursrechter, is de Nationale ombudsman bevoegd die klacht te onderzoeken en te beoordelen, maar stelt hij zich terughoudend op. In zo'n geval is immers de burgerlijke rechter de instantie die bij uitsluiting bevoegd is om bindend te beslissen over de vraag of, op grond van bepalingen van burgerlijk recht, het betrokken bestuursorgaan is gehouden om de gestelde schade te vergoeden.

3.2. Het redelijkheidsvereiste brengt mee dat bestuursorganen voorafgaand aan elk handelen, of dit nu een rechtshandeling of een feitelijke handeling betreft, het belang van het realiseren van een doelstelling afwegen tegen de belangen van de burger. In het licht van het realiseren van de doelstelling mag de uitkomst van die belangenafweging niet onredelijk zijn.

3.3. Wat betreft de gehoudenheid tot schadevergoeding brengt het redelijkheidsvereiste mee dat het bestuursorgaan mag weigeren om financiële aansprakelijkheid voor ontstane schade te aanvaarden indien het op goede gronden zijn aansprakelijkheid betwist. In dat geval kan het bestuursorgaan het aan de burger overlaten om vragen betreffende de onrechtmatigheid van het handelen of betreffende de overige voorwaarden om de schadeclaim toe te wijzen aan het oordeel van de burgerlijke rechter te onderwerpen. Dit is slechts anders indien de gronden en de overwegingen waarop de betwisting van de aansprakelijkheid berust, zo evident onjuist zijn dat het bestuursorgaan in redelijkheid niet tot zijn beslissing had kunnen komen. Alsdan moet de afweging van het belang van het bestuursorgaan bij betwisting van zijn gehoudenheid tot schadevergoeding tegenover het belang van de burger bij schadevergoeding worden geacht in strijd met het redelijkheidsvereiste te hebben plaatsgevonden.

3.4. Verzoeker heeft op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat hij door het voorval inkomsten heeft gederfd, noch, bijvoorbeeld met behulp van een medische verklaring, heeft

verzoeker aannemelijk gemaakt dat direct verband heeft bestaan tussen het voorval en zijn geestelijke trauma. De Nationale ombudsman oordeelt dan ook dat de betwisting van de aansprakelijkheid door de korpsbeheerder in dit geval niet zo evident onjuist is dat hij in redelijkheid niet tot deze beslissing had kunnen komen.

Op dit punt is de onderzochte gedraging behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond, is

niet gegrond ten aanzien van:

- het niet aanspreken van de portiers op discriminatie;
- het bedreigen van verzoeker;
- het afwijzen van de schadevergoeding.

Onderzoek

Op 14 juli 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer P. te Rotterdam, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie van Rotterdam over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De hoofdofficier van justitie maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Daarnaast werd twee betrokken ambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Zij maakten van deze gelegenheid geen gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd een van de betrokken ambtenaren alsmede een door verzoeker opgegeven getuige gehoord.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. Noch verzoeker noch de korpsbeheerder gaf binnen de gestelde termijn een reactie.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. In de avonduren van zondag 13 oktober 2002 was verzoeker met de heer K., een kennis, aan het stappen in de binnenstad van Rotterdam. Kort voor 01.00 uur, het was inmiddels 14 oktober 2002, wilden verzoeker en zijn kennis een bar bezoeken aan de Meent te Rotterdam. De portiers van deze bar weigerden hen de toegang tot de bar. Volgens de portiers wilden zij de beide mannen niet toelaten, omdat deze een behoorlijk aangeschoten indruk maakten. Volgens verzoeker werd hen de toegang geweigerd om etnische redenen. Daarop ontstond een woordenwisseling tussen verzoeker en zijn kennis enerzijds en de portiers anderzijds. Tijdens deze woordenwisseling reed toevallig een politievoertuig langs. Verzoeker heeft toen de aandacht van de - twee - langrijdende politieambtenaren getrokken. Deze zijn daarop gestopt en hebben het relaas van de portiers en van verzoeker en zijn kennis aangehoord.

De vrouwelijke politieambtenaar heeft op enig moment verzoeker gesommeerd zich uit de buurt van de bar te begeven. Daarbij heeft zij verzoeker met enige kracht bij de bar vandaan geduwd. Volgens verzoeker zou zij daarbij ook haar vuurwapen op hem hebben gericht. Verzoeker heeft daarop de plaats van het voorval verlaten.

2. Op 23 oktober 2002 heeft verzoeker zich naar het politiebureau begeven om een klacht in te dienen over de wijze waarop de politie op 14 oktober 2002 tegen hem was opgetreden. De - mondelinge - klacht van verzoeker is als volgt schriftelijk vastgelegd:

"...Ik wens een klacht in te dienen naar aanleiding van het optreden van een vrouwelijke politieambtenaar op maandag 14 oktober 2002 omstreeks 00.50 uur, op de Meent, (...), te Rotterdam (...). Ik kan u daarover het volgende vertellen.

Op maandag 14 oktober 2002 omstreeks 00.50 uur wilde ik, samen met een vriend, genaamd K. (...), een bar bezoeken op de Meent te Rotterdam. Mijn vriend en ik werden beiden geweigerd door een portier, omdat wij te veel gedronken zouden hebben.

Op dat moment zag ik dat een politieauto voorbijkwam rijden over de Meent. Ik zag dat deze politieauto een model stationwagen was, zoals ook de hondenbrigade van het

politiekorps gebruikt. (...) Ik kan u wel vertellen dat de politieauto werd bestuurd door een man (...). De bestuurder betrof een vrouw (...). Ik hoorde later dat zij door haar mannelijke collega M. werd genoemd.

Ik zag dat de politieauto stopte ter hoogte van de bar waar ik mij bevond. Ik zag en hoorde dat de mannelijk politieagent de portiers van de bar aansprak. Die man heeft mij daarna aangesproken en geprobeerd aan mij uit te leggen waarom mijn vriend én ik werden geweigerd. Ik was op dat moment best boos. Ik was op zich rustig maar sprak wel met luide stem. Ik zag dat de vrouwelijke politieagent uit de auto stapte en in mijn richting liep. Ik zag én voelde dat die vrouw mij met kracht achteruit duwde. Ik hoorde dat die vrouw daarbij zei: 'Rustig blijven! Houdt je mond'. Ik antwoordde dat ik rustig was. De vrouw duwde mij hierop opnieuw met kracht achteruit. Ik verloor hierdoor mijn evenwicht en maakte daardoor een wilde beweging met mijn armen. Ik zag dat de politievrouw op dat moment met haar rechterhand naar haar heup ging. Ik zag dat zij de klip van de holster waarin haar vuurwapen is opgeborgen opende. Ik zag dat die politievrouw haar rechterhand op haar vuurwapen hield. Ik hoorde dat zij met luide stem en, duidelijk tegen mij gericht zei; 'Als jij je handen beweegt dan schiet ik je dood!', althans woorden van een dergelijke strekking.

Ik hoorde dat omstanders de mannelijk politieagent aanspraken. Ik hoorde dat die man hierop riep; 'M., rustig! Kom maar hier!', althans woorden van een dergelijke strekking. Ik zag dat de vrouwelijke politieagent hierop wegliep in de richting van de politieauto.

Ik kan u zeggen dat ik het gedrag van de vrouwelijke politieagent afkeur. Ik meen dat dit niet de manier is waarop de politie moet ingrijpen als iemand wordt geweigerd bij een bar of discotheek. Ik ben daarom van mening dat die politievrouw op haar gedrag moet worden aangesproken..."

3. Naar aanleiding van verzoekers klacht van 23 oktober 2002 gaf de korpschef van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond op 13 januari 2004 de volgende beslissing.

"...1 Omvang van de klacht

Op maandag 14 oktober 2002 omstreeks 00.50 uur wilde u samen met een vriend een bar (...) aan de Meent in Rotterdam bezoeken. U en uw vriend werden door de portiers geweigerd omdat u dronken zou zijn. U heeft een langsrijdende politieauto gevraagd te stoppen en heeft de politieambtenaren aangesproken. De mannelijke ambtenaar is direct uitgestapt en heeft met de portiers gesproken, na dit gesprek heeft hij u medegedeeld dat u inderdaad werd geweigerd en dat u weg moest gaan. U heeft dat niet gedaan, maar bleef omdat u boos was. De vrouwelijke ambtenaar is toen ook uitgestapt en heeft u medegedeeld dat u 'weg moest wezen' en heeft u enkele meters met haar handen weggeduwd. In uw brief geeft u aan dat de vrouwelijke ambtenaar naar haar wapen gegrepen zou hebben.

2 Behandeling van de klacht

U heeft op 23 oktober 2002 op het hoofdbureau van politie en klacht ingediend en u hebt later op 07 januari jl. een klachtbrief geschreven. Deze klachtbrief is pas op 19 maart jl. doorgestuurd naar de dienst Executieve Ondersteuning afdeling Levende Have, waar uw klacht in behandeling is genomen. Na bestudering van uw brief kom ik tot de conclusie dat u klaagt over twee zaken, welke ik als volgt heb samengevat:

1. de betreffende politieambtenaar zou naar haar wapen hebben gegrepen, terwijl u niets deed;

en

2. u voelt zich onheus bejegend en gediscrimineerd.

Om uw klacht met u te bespreken bent u uitgenodigd voor een gesprek. Dit gesprek heeft op 01 april jl. omstreeks 19.00 uur met de heer B. - chef Levende Have en in deze klachtbehandelaar - plaatsgevonden.

Tijdens dit gesprek zijn alle aspecten van het incident op 14 oktober 2002 op de Meent met u doorgesproken. U heeft hier niet gesproken over het feit dat de vrouwelijke ambtenaar naar haar wapen zou hebben gegrepen. U heeft een verklaring afgelegd en deze ondertekend. In het gesprek heeft de klachtbehandelaar u de procesgang en de uiteindelijke afhandeling van de klacht uiteengezet.

Naar aanleiding van dit klachtgesprek heeft u een afhandelbrief ontvangen gedateerd op 17 juni jl. ondertekend door de heer Kn. - plv. manager EXO (dienst Executieve Ondersteuning; N.o.) - waarin de conclusie is dat er niets is kunnen blijken van 'onterecht handelen' door de politieambtenaar. U heeft in een brief van 01 juli jl. aangegeven dat u het niet eens was met deze conclusie en u maakte hiertegen bezwaar.

Op 11 september jl. heeft u - naar aanleiding van uw brief van 01 juli jl. - wederom een gesprek gehad met de klachtbehandelaar de heer B., chef Levende Have. In dit gesprek gaf u aan dat u ontevreden bleef over de behandeling tijdens het incident op 14 oktober 2002. U gaf aan dat u zich vernederd voelde, mede omdat er allemaal mensen omheen stonden die u uitlachten. U gaf wel aan dat het gesprek wat u had met de klachtbehandelaar goed verliep. Samen met de klachtbehandelaar bent u overeen gekomen dat er nog een gesprek zou volgen met de politieambtenaar waartegen u de klacht had ingediend. Het zou een gesprek worden om elkanders standpunten aan te horen, waarna wat u betreft de klacht naar tevredenheid afgehandeld zou zijn.

Het gesprek met de betrokken politieambtenaar heeft plaatsgevonden op 15 oktober jl., waarbij u en de heer B. aanwezig waren. Tijdens dit gesprek zijn alle aspecten van het incident op de Meent op 14 oktober 2002 met u en de betrokken politieambtenaar goed

doorgesproken. Alle aanwezigen hebben hun mening en zienswijze over het verloop van het incident naar voren gebracht. Er is tijdens dit gesprek met respect naar elkanders mening geluisterd en er werd ook aangegeven dat men het niet altijd met elkanders zienswijze eens was.

Na afloop van het gesprek heeft u aangegeven dat u het een goed gesprek vond en dat naar uw mening het goed was om als klager en beklagde een gesprek te hebben, zodat iedereen hier iets van kan leren. Wat u betreft is de klacht hierbij tot tevredenheid afgedaan.

Naar aanleiding van het gesprek tussen u, de betrokken politieambtenaar en de heer B. is wederom een antwoordbrief geconcipeerd gedateerd 17 oktober 2003. Echter deze brief is niet naar u verzonden daar wij op 16 oktober jl. wederom een brief van u ontvingen waarin u weer aangeeft het niet eens te zijn met het besprokene tijdens het gesprek van 15 oktober jl. tussen de heer B. en de betrokken politieambtenaar. In uw brief van 16 oktober 2003 geeft u aan graag nogmaals een gesprek te hebben met een andere persoon dan de klachtbehandelaar.

Naar aanleiding van uw verzoek heeft op woensdag 19 november jl. wederom een gesprek met u plaatsgevonden op politiebureau Boezembocht (...) te Rotterdam. Dit gesprek heeft u gevoerd met de heer D. - hoofd Ondersteuning Wijkpolitie van de dienst Executieve Ondersteuning - in het bijzijn van mevrouw W., beleidsmedewerkster. De heer D. is hoofd van de eenheid waartoe onder andere de afdeling Levende Have (Hondenbrigade) behoort en derhalve verantwoordelijk voor deze afdeling.

Tijdens dit gesprek is het voorval van 14 oktober 2002 op de Meent nogmaals met u besproken. Uw standpunt en het standpunt van de heer D. - als leidinggevende van de Hondenbrigade - zijn in dit gesprek uitgewisseld.

Bij het voorval op de Meent op 14 oktober 2002 was er vooral sprake van een vervelende samenloop van omstandigheden. Die samenloop ligt met name op het vlak van de communicatie tussen de politie en u en uw vriend. Terwijl uw vriend nog in gesprek was met de ene politieambtenaar vroeg de andere politieambtenaar aan u om weg te gaan en werd u 'weggeduwd'.

Ik kan me voorstellen dat dit een vervelende ervaring voor u was. Uit de gesprekken met de betrokken politieambtenaar is niet kunnen blijken dat zij naar haar wapen zou hebben gegrepen.

Aan het eind van het gesprek tussen u en de heer D. heeft u aangegeven dat dit gesprek in een goede en open sfeer heeft plaatsgevonden. Wat u betreft is dit het eindgesprek geweest over uw klacht. U bent alsnog tevreden met de behandeling van de klacht en heeft aangegeven dat uw vertrouwen in de politie is hersteld.

Conclusie

Naar aanleiding van het onderzoek kom ik tot de volgende conclusie.

Na de door u gevoerde gesprekken met de klachtbehandelaar op 01 april jl. en 11 september jl., het gesprek van 15 oktober jl. - waarbij ook de betrokken politieambtenaar aanwezig was - en als laatste het gesprek met de heer D. op 19 november jl. heeft u na afloop van het gesprek op 19 november jl. aangegeven dat wat u betreft de klacht goed behandeld is en dat er voor u nu een punt achter gezet is.

Met betrekking tot punt 1 uit uw klacht ben ik naar aanleiding van het gevoerde gesprek met de betrokken politieambtenaar tot de conclusie gekomen dat niet is kunnen blijken van 'onterecht' handelen. Ik acht uw klacht op dit punt dan ook ongegrond.

Voor wat betreft punt 2 uit uw klacht inzake uw gevoel van discriminatie, ben ik van mening dat dit punt als onterecht moet worden aangemerkt. Er is op geen enkele wijze aannemelijk geworden dat hier sprake zou zijn geweest van discriminatie. Ik acht dit klachtpunt ongegrond.

Voor wat betreft uw gevoel van onheuse bejegening ben ik van mening dat uw klacht terecht is. Van de zijde van de betrokken politieambtenaar was een andere benadering op zijn plaats geweest. Ik acht dit klachtpunt gegrond en ik bied hiervoor mijn welgemeende excuses aan.

Het is goed als politieambtenaren en burgers met elkaar in gesprek komen, ook indien er verschillen van mening zijn over de wijze van optreden. Hier kunnen wij allemaal van leren, zowel onze politieorganisatie als burgers. Zeker in onze multiculturele samenleving kan het voorkomen dat men zonder dit te willen, elkanders optreden niet begrijpt. Het is daarom van groot belang dat wij met elkaar over dit soort zaken blijft communiceren.

De heer D. heeft u na afloop van het gesprek op 19 november jl. toegezegd dat hij opnieuw met de heer B. de gebeurtenis van 14 oktober 2002 op de Meent en het optreden van de politieambtenaren zal bespreken. Hierbij zal de heer D. wijzen op het belang van correct optreden op straat door de medewerkers van de Hondenbrigade. De heer D. zal van het gesprek met u op 19 november jl. mondeling verslag doen bij de heer B.

Ik beschouw deze klacht als naar tevredenheid afgedaan..."

4. In reactie op de beslissing van de korpschef deelde verzoeker de korpsbeheerder bij brief van 23 januari 2004 onder meer mee dat hij ernstige psychische klachten aan het voorval had overgehouden en dat hij daardoor twee weken niet had kunnen werken. Verzoeker gaf te kennen een schadevergoeding te wensen van minstens € 500.

5.1. Bij brief van 2 juli 2004 gaf de beheerder van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond verzoeker te kennen dat hij zich gezien het advies van de regionale klachtencommissie, onthield van het geven van een oordeel over verzoekers klachten.

5.2. Op 25 juni 2004 had de klachtencommissie politie Rotterdam-Rijnmond onderstaand advies uitgebracht.

"...Klager klaagt erover:

1. dat hij in de nacht van 13 op 14 oktober 2002 nadat hij de politie om hulp had gevraagd, door een agente is weggeduwd van de plaats incident en daarbij een zodanige zet heeft gekregen dat hij zijn evenwicht verloor.

2. dat de betreffende agente naar haar dienstwapen heeft gegrepen op het moment dat klager als gevolg van het verlies van het evenwicht een wilde beweging met zijn arm maakte.

3. dat de politieambtenaren weigerden op te treden tegen discriminatie door de portiers van een horecagelegenheid waar klager geweigerd was. Klager vraagt ook materiele en immateriële schadevergoeding.

(...)

Bevindingen

1+2 Het wegduwen door een politieambtenaar en de greep naar het vuurwapen

Standpunt klager

In de nacht van 13 op 14 oktober 2002, omstreeks 00.50 uur, wilden klager en een vriend een bar (...) aan de Meent te Rotterdam, bezoeken. Klager en diens vriend werden echter geweigerd omdat zij, volgens de portiers, dronken zouden zijn. Volgens klager was er sprake van discriminatie. Klager en diens vriend trokken de aandacht van het personeel van een langsrijdende politieauto, en vroeg hen te bemiddelen. Eén van de politiemensen (mevrouw M.) bleef in de politieauto zitten, terwijl haar collega Bo. de portiers benaderde teneinde te vernemen wat de reden was waarom klager en diens vriend werden geweigerd. Klager werd vervolgens door de agente een groot aantal meters weggeduwd van de plaats incident, waarbij hij een zodanige zet heeft gekregen dat hij zijn evenwicht verloor. De agente deed toen zonder reden een greep naar haar wapen.

Standpunten mevrouw M. en de heer Bo.

De heer Bo. en mevrouw M., beiden werkzaam bij de hondenbrigade, waren die nacht op surveillance toen hun aandacht getrokken werd door klager en diens vriend. Deze meldde

dat hij en zijn vriend geweigerd waren bij een horecagelegenheid op grond van discriminatoire overwegingen. Mevrouw M. had reeds toen de indruk dat klager dronken was, omdat hij bloeddoorlopen ogen had en naar drank rook. De heer Bo. is hierop uitgestapt om de portiers te vragen waarom zij klager en diens vriend geweigerd hadden. Door de portiers werd hem medegedeeld dat zij geen aangeschoten klanten binnenlieten.

Terwijl de heer Bo. klager en diens vriend uitleg verschafte, kwam ook mevrouw M. uit het voertuig. Verscheidene keren hebben de politieambtenaren klager gevraagd weg te gaan. In plaats daarvan werden klager en diens vriend steeds opdringeriger en zij probeerden herhaaldelijk opnieuw de discussie met de portiers van de horecagelegenheid aan te gaan.

De agenten vonden dat er meer ruimte moest worden gecreëerd waarop mevrouw M. klager een zet gaf en wegduwde. Mevrouw M. ontkent dat zij met haar hand naar haar pistool heeft gegrepen...

Oordeel korpschef

De korpschef is van oordeel dat er redenen waren die aanleiding vormden om klager en diens vriend de opdracht te geven zich van de plaats van het incident te verwijderen. De korpschef is echter van mening dat klager terecht klaagt over het wegduwen van mevrouw M. Dat onderdeel wordt dan ook als gegrond aangemerkt. De korpschef heeft verzuimd een oordeel te vellen met betrekking tot de vraag of mevrouw M. al dan niet naar het dienstwapen gegrepen heeft.

3. Met betrekking tot de discriminatie

Standpunt klager

Klager is van oordeel dat hij en zijn vriend door de portiers van de horecagelegenheid zijn geweigerd, omdat zij een allochtone afkomst hebben.

Standpunt betrokken politieambtenaren

De betrokken politieambtenaren hebben de overtuiging dat klager en diens vriend door de portiers geweigerd zijn omdat ze teveel drank hadden genuttigd.

Oordeel korpschef

De korpschef oordeelt dat er geen aanwijzingen zijn gevonden van discriminerend gedrag door de betrokken medewerkers. Dit klachtonderdeel wordt derhalve ongegrond geacht.

4. Schade

Standpunt klager:

Klager claimt materiële en immateriële schade. Hij zou tegen betaling een vriend in Duitsland gaan helpen met het maken van shoarma op een groot feest. Deze betaling is hij nu misgelopen.

HOORZITTING

De commissie heeft de klacht ter hoorzitting van 23 april 2004 behandeld. (...)

Ter gelegenheid van de hoorzitting zijn voorts verschenen:

de heer P. (klager)

en van de zijde van de politie:

mevrouw M. - medewerkster hondenbrigade

de heer Bo. - medewerker hondenbrigade

de heer B. - klachtonderzoeker/chef hondenbrigade

de heer D.- klachtonderzoeker/hoofd levende have

mevrouw W. - klachtencoördinator dienst executieve ondersteuning

Tijdens de hoorzitting zijn beide partijen in de gelegenheid gesteld om hun visie op de gebeurtenissen nader toe te lichten en te onderbouwen.

1 en 2 Het wegduwen door een politieambtenaar en de greep naar het vuurwapen

Verklaring klager

Klager heeft ter zitting verklaard dat de heer Bo. aan hem en zijn vriend heeft uitgelegd waarom zij geweigerd werden. Terwijl hij daarmee doende was, kwam mevrouw M. uit het politievoertuig en gaf klager zonder enige aanleiding een zet. Klager stelt dat hij daardoor zijn evenwicht dreigde te verliezen. Als gevolg daarvan maakte hij enige wilde bewegingen, waarop mevrouw M. naar haar pistool greep. Klager heeft aan mevrouw M. gevraagd waarom zij hem een zet heeft gegeven. Daarop antwoordde mevrouw M. dat hij 'moest oprotten' en duwde zij klager over een afstand van 50 tot 100 meter weg van de plaats incident. Klager merkt op dat heer van Bo. een aardige politieman is.

Verklaring politieambtenaren

De betrokken politieambtenaren hebben ter zitting hun eerdere standpunten herhaald.

Volgens mevrouw M. heeft zij klager over een tiental meters weggeduwd en dus niet over een afstand van 50 tot 100 meter.

Daarnaar gevraagd stelt mevrouw M. ter zitting dat zij niet begrijpt wat ze nu precies verkeerd heeft gedaan en dat zij het in een soortgelijke situatie op dezelfde manier zou aanpakken.

Zowel volgens mevrouw M. als volgens haar collega Bo. heeft mevrouw M. niet naar het vuurwapen gegrepen.

De heer Bo. gaf tijdens de hoorzitting nog de volgende toelichting op deze handelwijze. De juiste procedure had eruit bestaan klager en diens vriend te vorderen zich te verwijderen en indien er daaraan geen gevolg werd gegeven, over te gaan tot aanhouding. De heer Bo. en mevrouw M. hebben een andere benadering gekozen, omdat een aanhouding veel tijd kost en dit zou betekenen dat er één van de weinige hondeneenheden voor langere tijd niet inzetbaar zou zijn.

3. Met betrekking tot de discriminatie

Verklaring klager

Ter zitting van de klachtencommissie voegt klager ten aanzien van dit punt toe dat het ging om een Turkse portier en dat zich hier de spanning tussen de Soennieten en de Sjiieten manifesteert. Klager vindt dat de politie, door hem en zijn vriend weg te sturen en partij te kiezen voor de portiers, discriminerend gehandeld heeft.

Verklaring politieambtenaren

De politieambtenaren blijven ter zitting bij hun eerdere standpunten.

4. Schade

Verklaring klager

Klager heeft ter zitting verklaard dat hij psychisch letsel heeft opgelopen door het incident. Nadat hij was uitbehandeld door de psychiater, gebruikt hij thans, naar aanleiding van het onderhavige incident, op advies van zijn huisarts opnieuw Tryptisol, aldus klager.

De politieambtenaren hebben op dit punt niets opgemerkt.

Beoordeling

1. Het wegduwen door een politieambtenaar

De korpschef heeft de klacht met betrekking tot de handelwijze van mevrouw M., reeds gegrond verklaard. De commissie ziet geen aanleiding om de korpsbeheerder te adviseren een ander standpunt in te nemen. De commissie is onaangenaam verrast door het feit dat

mevrouw M. niet inziet dat haar handelwijze onjuist was, zeker waar het hoofd levende have en de korpschef hebben geoordeeld dat zij niet juist heeft gehandeld. Waar het mevrouw M. uiteraard vrij staat om van mening te verschillen met haar leidinggevenden, is haar uitspraak dat ze het morgen weer zo zou doen, niet acceptabel. De commissie beveelt aan dat mevrouw M. daarop door de leiding van de dienst executieve ondersteuning wordt aangesproken.

De commissie heeft evenmin waardering voor het feit dat op grond van utiliteitsoverwegingen als 'te weinig auto's op straat', incorrect wordt opgetreden. De commissie is van mening dat de betrokken politieambtenaren klager en diens vriend hadden moeten vorderen zich uit de omgeving van de horecagelegenheid te verwijderen en tot aanhouding hadden moeten overgaan indien aan deze vordering geen gehoor was gegeven. De commissie heeft begrip voor het feit dat er slechts een beperkt aantal hondenwagens wordt ingezet en dat deze beschikbaar dienen te blijven voor gevallen waar de inzet van een diensthond noodzakelijk is. De commissie is echter van oordeel dat het in deze casus heel wel mogelijk was geweest om over te gaan tot aanhouding en de betrokkenen door een andere eenheid te laten overbrengen naar het bureau en voor te leiden aan de hulpofficier van justitie.

2. De greep naar het vuurwapen

De commissie stelt vast dat er met betrekking tot de greep naar het vuurwapen door mevrouw M., tegenstrijdige verklaringen zijn waardoor de commissie niet tot een oordeel kan komen.

3. Discriminatie

De commissie is van oordeel dat het onwaarschijnlijk moet worden geacht dat klager en diens vriend op grond van hun afkomst door een allochtone portier zouden zijn geweigerd. Tegen die achtergrond is het terecht dat de politie niet tegen de betreffende portiers is opgetreden. Dat betekent niet dat de politie partij heeft gekozen, zeker niet waar zowel klager en diens vriend als één der portiers van Turkse afkomst zijn.

4. Schadevergoeding

De commissie is van oordeel dat een verband tussen de psychische klachten van klager en dit incident, niet is aangetoond of aannemelijk gemaakt.

ADVIES

Op grond van het vorenstaande adviseert de commissie ten aanzien van de klacht van de heer P.:

met betrekking van het duwen door mevrouw M. - overeenkomstig het oordeel van de korpschef - gegrond te verklaren.

met betrekking tot de greep naar het vuurwapen geen oordeel te geven.

met betrekking tot discriminatie van klager - overeenkomstig het oordeel van de korpschef - ongegrond te verklaren.

niet in te gaan op klagers verzoek tot schadevergoeding..."

B. Standpunt verzoeker

Het standpunt van verzoeker staat - verkort - weergegeven onder KLACHT.

C. Standpunt korpsbeheerder

In reactie op de klacht van verzoeker deelde de beheerder van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond bij brief van 14 oktober 2004 onder meer het volgende mee:

"Verzoeker klaagt over het optreden van enkele ambtenaren van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond in de nacht van 13 op 14 oktober 2002, nadat hij en zijn vriend door portiers werden geweigerd bij een horecagelegenheid in Rotterdam en zij daarom de politie om hulp hadden gevraagd. Met name klaagt hij erover dat de beide ter plaatse aanwezige politieambtenaren niet zijn opgetreden tegen de portiers van de horecagelegenheid door wie verzoeker en zijn vriend werden gediscrimineerd.

Verder klaagt hij erover dat één van de ter plaatse verschenen politieambtenaren:

- Naar haar dienstwapen heeft gegrepen op het moment dat verzoekers als gevolg van een door haar gegeven duw zijn evenwicht kwijtraakte en haar vastgreep;
- daarbij heeft geroepen "als jij je handen beweegt dan schiet ik je dood", althans woorden van een gelijke strekking.

Verzoeker klaagt er ten slotte over dat de beheerder van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond zijn schadevergoedingsverzoek in verband met gederfde inkomsten en immateriële schade als gevolg van het optreden van de politie heeft afgewezen.

Naar deze zaak is een onderzoek ingesteld door de onafhankelijke klachtencommissie. Het rapport van deze commissie blijkt reeds in uw bezit. Uit dit rapport blijkt o.a. dat de commissie van oordeel is dat het onwaarschijnlijk moet worden geacht dat klager en diens vriend op grond van hun afkomst door een portier van de betreffende horecagelegenheid zijn geweigerd. De portiers deelden de politiemensen mede dat het feit dat klager en diens vriend dronken waren, de aanleiding vormden tot de weigering. De betrokken politieambtenaren hebben - in elk geval ten aanzien van klager - verklaard ook op basis

van eigen waarneming tot de conclusie zijn gekomen dat klager onder de invloed van alcoholhoudende drank verkeerde.

In dit verband is ook de mededeling van klager van belang, dat de Rotterdamse Anti Discriminatie Raad (RADAR), geweigerd heeft hem te helpen bij diens klacht tegen de politie, omdat het bijna sluitingstijd was van de betreffende horecagelegenheid en het tegen die achtergrond begrijpelijk was dat geen nieuwe klanten werden binnengelaten.

Tegen die achtergrond acht ik het terecht dat de politie niet tegen de betreffende portiers is opgetreden. Dit klachtonderdeel heb ik reeds ongegrond verklaard en ik zie thans geen aanleiding mijn oordeel op dit punt bij te stellen.

De klachtencommissie heeft, gegeven de divergerende visies van klager en de betrokken politieambtenaren, met betrekking tot de vraag of mevrouw M. al dan niet naar het dienstwapen heeft gegrepen, mij geadviseerd om geen oordeel te geven.

Conform het advies van de commissie, heb ik mij derhalve van een oordeel op dit punt onthouden. Er zijn thans geen nieuwe feiten of omstandigheden bekend die voor mij aanleiding vormen mijn mening op dit punt te herzien.

Overigens geef ik aan dat de klachtformulering met betrekking tot het vastgrijpen van mevrouw M. nieuw is: klager noch de betrokken politieambtenaren hebben (schriftelijk dan wel mondeling) eerder gerept over het vastgrijpen van mevrouw M. door klager. Evenmin is er door geen van beide partijen ooit eerder verklaard dat er daarbij woorden zijn gebruikt als 'als jij je handen beweegt, dan schiet ik je dood'. Nu, twee jaar na het gewraakte incident, acht ik klager op deze klachtpunten niet ontvankelijk in zijn klacht, te meer waar klager tijdens zijn getuigenverhoor door de klachtencommissie, alle gelegenheid heeft gehad deze aspecten onder de aandacht te brengen.

Met betrekking tot het niet toekennen van schadevergoeding, zie ik - gegeven het rapport van de klachtencommissie - evenmin aanleiding mijn eerder ingenomen standpunt te herzien. Klager verklaarde ter zitting dat het hele gebeuren hem zo had aangegrepen, dat hij zich onder behandeling van een psychiater had moeten stellen. Deze zou hem Tryptisol, een antidepressivum, hebben voorgeschreven. De commissie stelde zich op het standpunt dat een verband tussen de psychische klachten van klager en dit incident, niet is aangetoond of aannemelijk is gemaakt. De commissie heeft in haar overweging op dit punt betrokken dat het voorstelbaar is dat klager zich beschaamd en vernederd voelde door de gebeurtenissen. De commissie achtte het echter niet aannemelijk dat het gebeuren zoals zich dat heeft afgespeeld, een zodanige impact kan hebben dat betrokkene zich onder behandeling diende te stellen van een psychiater. Ter zitting verklaarde klager dat hij reeds eerder (tot kort voor het incident) onder behandeling van een psychiater was geweest en daarbij dezelfde medicatie had voorgeschreven gekregen.

Voor wat betreft de gemiste inkomsten stel ik vast dat klager op geen enkele wijze heeft kunnen hardmaken dat hij duidelijke afspraken op dit punt had met een vriend in Duitsland. Verder stel ik vast dat klager uitkeringsgerechtigd is en een uitkering geniet. Zo er derhalve bijverdiend zou worden, zou het in dit geval gaan om 'bijklussen' en zouden de daarmee verdiende bedragen voor het overgrote deel in mindering moeten worden gebracht op de betreffende uitkering. Daarmee acht ik de materiële schade van klager in verband met gederfde inkomsten afwezig dan wel nihil; een verband tussen de immateriële schade (geestelijk trauma) en de gebeurtenissen die aanleiding vormden tot het ontstaan van de klacht, acht ik niet aangetoond of aannemelijk."

D. VERKLARING BETROKKEN AMBTENAAR

Op 18 oktober 2004 verklaarde betrokken ambtenaar M. telefonisch tegenover een medewerker van de Nationale ombudsman het volgende:

"...Ik kan mij het voorval met klager herinneren.

Ik reed tijdens de bewuste nacht met een collega in een dienstvoertuig over de Meent in Rotterdam. Dat is een druk uitgaansgebied met veel horeca.

Toen wij daar reden, zagen wij dat vanuit het publiek om onze hulp werd gevraagd. Dat was ter hoogte van het café (...). Ik weet niet of het de portier van het café is geweest of dat het klager is geweest die ons riep.

Wij zijn toen gestopt en uitgestapt. De hond waarmee wij surveilleerden, is al die tijd niet uit de auto gehaald. Direct werd ons duidelijk dat de portier klager en zijn metgezel niet in het café wilde toelaten. De reden daarvoor was overduidelijk. Klager maakte een bijzonder dronken indruk. Dat was de reden dat de portier hem niet in zijn zaak wilde hebben. Er was naar mijn idee absoluut geen sprake van discriminatie. Hierbij moet ook niet uit het oog worden verloren dat de portier zelf ook van Turkse afkomst was.

Mijn collega en ik hebben klager diverse keren uitgelegd waarom de portier hem niet in het café wilde toelaten, maar klager accepteerde dat niet. We hebben klager toen bij herhaling gevraagd zich te verwijderen. Klager was echter niet voor rede vatbaar en werd steeds opstandiger. Omdat de mensen in het café door de ramen konden zien wat op straat gaande was, en niet kon worden uitgesloten dat deze mensen naar buiten zouden komen om zich er mee te gaan bemoeien, besloot ik op een gegeven moment dat het genoeg was geweest. Ik heb toen voor de zoveelste keer tegen klager gezegd dat hij zich diende te verwijderen. Ik heb hem op dat moment inderdaad bij het café vandaan geduwd.

Ik ontken met klem dat op enig moment tegen klager dingen zijn gezegd als door hem geciteerd. Ook ontken ik dat ik aanstalten zou hebben gemaakt om mijn pistool te voorschijn te halen.

Ik heb in het kader van de interne klachtenprocedure nog een gesprek gehad met klager. Ik vind het opmerkelijk dat klager toen heeft aangegeven begrip te hebben voor ons optreden en mij aan het einde van het gesprek nog de hand heeft geschud, terwijl hij vervolgens over een en ander gaat klagen bij de Nationale ombudsman..."

E. Reactie verzoeker

In reactie op het standpunt van de korpsbeheerder en op de verklaring van betrokken ambtenaar M. liet verzoeker bij brief van 3 maart 2005 onder meer weten teleurgesteld te zijn in de houding van M. Verzoeker benadrukte dat M. wel haar dienstpistool in de hand had genomen. Verzoeker zag dan ook een direct verband tussen het voorval en haar vertrek bij het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond. Verder merkte verzoeker op dat de portiers van het café zich wel hadden schuldig gemaakt aan discriminatie, immers nog tijdens het voorval gunden zij andere mensen wèl toegang tot het café. Het was dan ook niet terecht dat de beide politieambtenaren de portiers hierop niet hadden aangesproken.

F. VERKLARING GETUIGE

Op 27 april 2005 verklaarde getuige K., de vriend met wie verzoeker op 13 en 14 oktober 2002 was gaan stappen, telefonisch tegenover een medewerker van de Nationale ombudsman het volgende:

"...Ik kan mij het voorval waarover u mij wenst te spreken nog goed herinneren. Ik weet natuurlijk niet meer op welke dag het gebeurde, het is volgens mij zeker zo'n twee jaar geleden. Maar wat er gebeurd is, weet ik nog wel.

Mijn vriend, ik heb het dus over P., en ik waren die avond uitgegaan. Voor het voorval waren we volgens mij in twee cafés geweest. We hadden wat glazen bier gedronken, maar we waren zeker niet dronken.

We wilden nog een derde café in, maar de portier van dat café wilde ons niet binnenlaten. Dat had overduidelijk te maken met discriminatie en niets met de manier waarop wij ons zouden hebben gedragen. Ik wil nogmaals benadrukken dat wij ons tegenover die portier en ook later tegenover de politie steeds keurig hebben gedragen. Nogmaals, we waren niet dronken.

Terwijl wij met de portier stonden te praten, reed er toevallig een politieauto langs.

P. zwaaide naar de politie om hulp. De politieauto stopte. Er stapten een mannelijke en een vrouwelijke agent uit. De mannelijke agent liep naar de portier en de vrouwelijke agent liep naar mijn vriend toe.

Vanaf het allereerste moment deed de vrouwelijke agent vervelend en opgefokt. Ze zocht direct de confrontatie met P. Ze begon direct tegen hem te schelden en ze gaf hem enkele

duwen zodat hij bij het café vandaan ging. Ik zag dat en zei daarover iets tegen de vrouwelijke agent. Ook zei ik dat zij mijn vriend met rust moest laten en hem niet agressief moest behandelen. Ik vroeg haar zoiets van 'Waar bent u nu mee bezig?'.

Daarop ging zij ook direct tegen mij te keer. Ze herhaalde enkele keren dat we moesten 'oppleuren'.

Ik ben toen naar de mannelijke agent gelopen bij de ingang van het café teruggelopen, dat was maar een meter of 30, en heb hem op het gedrag van zijn collega gewezen. Hij had inmiddels ook gezien dat zijn collega abnormaal bezig was en probeerde haar meerdere malen tot rust te manen.

Met hem was wel steeds normaal te praten

Omdat ik vanaf dat moment met mijn rug naar P. en de vrouwelijke agent stond gekeerd, heb ik niet kunnen zien of zij hem heeft geslagen. Ook weet ik niet of zij toen met haar pistool heeft gedreigd en dat zij toen zou hebben gezegd dat ze hem zou doodschieten als wij ons niet zouden verwijderen.

Uiteindelijk wist de mannelijke agent zijn collega de auto in te krijgen. Daarop zijn ze weggereden.

We zijn niet aangehouden. Daar was ook geen enkele reden voor. We waren niet dronken en we hebben ons op geen enkel moment misdragen. Niet tegenover de discriminerende portier en ook niet tegenover de beide politieambtenaren, van wie er een zelfs stond te schelden en duwen..."

Achtergrond